

Marcin Saij: Farníků je v Bílině sice málo, ale jsou vždy ochotní pomoci ostatním

Foto: Pavlína Nevrtá

Marcin Saij při vysvěcení kaple v Mukové

V Bílině již šestým rokem působí kněz Marcin Saij. Lidé se s ním mohou setkat nejen při bohoslužbách či křtech v kostele, ale také při nejrůznějších společenských akcích. Jak se knězů původem z Polska v Bílině žije i jaká je jeho náplň práce, popsal v rozhovoru.

Jaký byl váš příchod do Bíliny?

Do Bíliny jsem nastoupil v září roku 2011. V Polsku jsem studoval teologickou fakultu. V roce 2000 jsem přišel do Čech na příání biskupa v Litoměřicích. Ten navštívoval polské teologické fakulty a žádal kněze, aby přišli do Čech. První kněz do litoměřické diecéze přišel asi v roce 1994 a byl to bratr mého kamaráda kněze. Do té doby jsem někdy navštívil Libochovice a před ukončením studia v Polsku jsem přijel na takovou výpomoc do Čech. Naučil jsem se česky a dostudoval jsem v Praze. Zůstal jsem tu a byl jsem vysvěcen biskupem Josefem Kouklkem na kněze. Začínal jsem jako kněz v Novém Městě pod Smrkem, to bylo v roce 2003. Od roku 2011 jsem v Bílině.

Navštívil jste Bílinu před tím, než jste zde začal působit jako kněz?

Ne, nebyl jsem tu. Možná jsem tudy někdy projížděl. Několik let jsem žil na severu litoměřické diecéze, z Nového Města jsem samozřejmě jezdil do Litoměřic, ale

každý čtvrtek bohoslužbu a věnuji se lidem, kteří si chtějí popovídat s knězem. Jezdím tam i v akutních případech, kdy si umírající žádá kněze. Ve středu mám takzvanou biblickou hodinu, je to katechismus pro dospělé. Dopoledne se tedy věnuji přípravě, odpoledne se koná setkání. Každý den je mě svatá. Před mí se tedy také věnuji přípravě. Většinou v sobotu křtím. V neděli jsou dvě bohoslužby, jedna je v Bílině v kostele, druhá pak v okolních farnostech. Tím, že vlastně bydlím v práci, tak se dá říct, že pracuji pořád.

Zmiňujete křty, je o ně velký zájem?

Loni jsme měli v Bílině pětapadesát křtů, což je rekordní počet za dobu mého působení zde. V předešlých letech byla průměrně dvacet křtů.

Nejvíce "gráče" máte asi o Vánocích a Velikonočních?

To jistě. V tu dobu se věnuji jen přípravám na tyto svátky. Jsou to sice dva nebo tři dny, ale plně připrav a bohoslužby.

Máte nějakého pomocníka?

Mám tu paní, která pracovala i pro mého předchůdce jako pastorální asistentka. Otevírá a zavírá kostel, připravuje vše na bohoslužby. To je jediná moje spolupracovnice. Pak jsou samozřejmě lidé, kteří mi pomáhají dobrovolně, třeba když se tu uklízí. Pomáhá mi i Veronika Duchoslavová, která organizuje zpěváky při koncertech v kostele. Pak je tu pan, který mi pomáhá například při přemístění nábytku. V Bílině jsou velmi ochotní farníci. Lidé je sice v kostele málo, ale když potřebují pomoc, tak mě někdo neodmítá, ani z těch lidí, kteří do kostela nechodí.

Péče o památky vám zabírá nejvíce času. Čím se v této oblasti nyní zabýváte?

Letos ve spolupráci s městem se bude budovat oplocení kostela. Důvodem je, že za kostelem se schází lidé bez domova, vandalové poškozují zdi a podobně. Také jsou zapotřebí opravy v kostele, například elektroinstalace, výmalba. Aktuálně se restauruje boční oltář Panny Marie v té nejstarší části kostela. Nad oltářem je ale špatná střecha. Oltář je nyní u restaurátorů, než se vrátí na místo, musíme

dál jsem neměl potřebu. O Bílině jsem nic nevěděl, ani dobrého, ani zlého. Když zemřel můj předchůdce, napadlo mě, že bych sem mohl přejít. Nové Město je malá farnost a klidně ji mohl převzít kněz z vedlejší farnosti. Byly to však pouze mé myšlenky, možná nějaké známí... opravdu se to totiž později stalo.

Vy máte na starosti i farnosti v okolních obcích?

Každý kněz má na starosti více farností. Je to tím, že je málo knězů, ale i málo lidí. Tím pádem není potřeba, aby v každé farnosti byl kněz. Já se starám o farnost v Zelenicích, Chouci, Mrzlicích a Mukové, v Hrobčicích, Bořislavi, Hradišti, Bžany a Žimnu. Jsou to malé farnosti s malým počtem lidí.

Jak vypadá váš všední pracovní den?

Nemám pevně stanovenou pracovní dobu a tím pádem každý den není úplně stejný. Například dnes jdu navštívit nemocnou paní, večer jsem půjčovali monstanci do olomouckého muzea. Museli jsme tedy připravit smlouvu a vůbec je s tím spojené takové to papírování. Zabývám se i jinou běžnou úředníčnou. Zhruba polovinu pracovního času zabere starost o památky. Kromě toho jsem kaplanem v mosteckém hospici. Tam mám

tedy střechu opravit, aby na oltář nepadala omítka a nekapala voda.

To je práce, která není moc vidět, ale je velmi důležitá. Vše musí být hotové do května, kdy se oltář vrátí. Do budoucna bych rád opravil fasádu fary a dokončil opravu varhan.

V jakém stavu jsou varhany nyní?

Dřevěná skříň varhan je z roku 1812 a vnitřek, to znamená trubičky a píšťaly, byl z roku 1915. Tyto součástky byly velmi staré a z toho důvodu byly varhany asi třicet let netuněny. Farnost tedy před lety zakoupila menší varhany, které dlouhou dobu stály v kostele v presbytáři, což bylo neliturgické a nehodilo se to tam. To byla první věc, která mě napadla, když jsem přišel do Bíliny - že tyto varhany musí pryč. Začal jsem tedy přemýšlet, co s tím a jak opravit původní varhany. Zjistil jsem, že oprava bude stát 850 tisíc. To bylo nad finanční možnosti farnosti. Rozdělit jsem tedy opravu na etapy a ve spolupráci s městem jsme nechali opravit jeden manál, aby varhany hrály. Aby to byl plně funkční koncertní nástroj, je zapotřebí opravit i druhou část. Tato oprava vyjde zhruba na 400 tisíc. Hledám tedy sponzory, aby se opravy dokončily. Na tuto druhou část opravy již přispívají i lidé při návštěvě kostela. Pokud se to podaří varhany zcela zprovoznit, chtěl bych v Bílině uspořádat Bilinské varhanní léto.

